



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: O. G., narozená „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-94690-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-94690-4/SO-2017, se pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-94690-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 5. 2017, č. j. OAM-22933-37/DP-2013, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, a to jednak (výrokem I.) pro nesplnění podmínky dle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a jednak (výrokem II.) ve smyslu § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak ve věci vyhodnotil, že žalobkyně k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podané dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců předložila doklady, které nesplňovaly podmínku minimální výše úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzované osoby [§ 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Dále pak žalobkyně nepředložila aktuální potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky a doložila doklad o cestovním zdravotním pojištění, z něhož se však nepodařilo ověřit, zdali sjednané zdravotní pojištění odpovídá podmínkám § 180j zákona o pobytu cizinců [§ 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že žalovaný zásadním způsobem porušil povinnosti odvolacího orgánu, když jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný dle žalobkyně též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Rovněž tak byla žalovaným porušena ustanovení stanovující podmínky pro výkon jeho činnosti, zejména tedy § 2 a § 4 správního řádu.
3. Dále žalobkyně nesouhlasila se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s její odvolací námitkou týkající se předložení aktuálního dokladu o zajištění finančních prostředků. V rámci odvolání totiž žalobkyně žalovanému doložila platební výměr za rok 2016, což byla nová skutečnost dle § 82 odst. 4 správního řádu. S odkazem na den jeho vydání je přitom patrné, že tento dokument nebylo možné obstarat dříve. Skutečnost, že se jednalo o prostou kopii předmětného platebního výměru, zároveň sama o sobě nezakládala nepřipustnost daného dokladu ve smyslu nadepsaného ustanovení. Bylo tedy nepřipadným tvrdit, že novou skutečností nemohla být prostá kopie dokumentu, zvláště za situace, kdy se jednalo o dokument vydaný jiným správním orgánem. Tímto postupem tak žalovaný způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalovaný pak dle žalobkyně způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu, že dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Na území České republiky má totiž žalobkyně vytvořeno veškeré zázemí, ostatně zde má i svého druhu J. K., občana České republiky, s nímž má pevný a trvalý partnerský vztah již od roku 2015, kdy spolu sdílí i společnou domácnost. Žalobkyně je sice vdaná, avšak na Ukrajině je v rozvodovém řízení a aktuálně čeká na to, až se bude moct vdát za svého druhu. Žalobkyně také vlastní na území České republiky osobní automobil. Žalobkyně rovněž zmínila, že žije na území České republiky již od roku 2008, a tudíž je plně integrovaná do společnosti, řádně zde podniká, ovládá český jazyk a je trestně bezúhonná. Správní orgány si však žalobkyni (ani jejího druhu) nepředvolaly, aby zkoumaly veškeré informace týkající se případné nepřiměřenosti rozhodnutí (§ 3 správního řádu ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců).

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k předmětným námitkám již dostatečně podrobně vyjádřil.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 5. 2013 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O předmětné žádosti rozhodl správní orgán I. stupně již dne 10. 7. 2013, avšak toto rozhodnutí bylo žalovaným dne 26. 5. 2016 k odvolání žalobkyně zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalobkyně přitom v rámci podání žádosti v roce 2013 předložila správnímu orgánu I. stupně všechny zákonné náležitosti. V roce 2016 však tyto podklady nebyly již aktuální, a tudíž byla žalobkyně výzvou ze dne 7. 12. 2016 vyzvána k odstranění vad podané žádosti. V učiněné výzvě byla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně zcela konkrétním způsobem poučena, v čem spočívají vady žádosti a jak tyto mají být odstraněny – tj. doložením dokladů vypovídajících o aktuálním stavu, neboť dříve doložené podklady odrážely toliko skutečnosti z roku 2013. K odstranění vad žádosti byla žalobkyni poskytnuta lhůta 30 dnů ode dne doručení výzvy, přičemž bylo současně řízení o této žádosti přerušeno. Obě písemnosti přitom byly žalobkyni doručeny dne 19. 12. 2016.

9. Dne 2. 1. 2017 žalobkyně požádala o prodloužení stanovené lhůty o jeden měsíc z důvodu na straně Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín (dále jen „OSSZ“), tedy nemožnosti vydat doklad o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení a státní politice zaměstnanosti.
10. Dne 11. 1. 2017 žalobkyně žalovanému doložila výpis z živnostenského rejstříku s platností živnostenského oprávnění do 15. 1. 2017 a výzvu Magistrátu města Ústí nad Labem, živnostenského odboru, s poskytnutou lhůtou do 11. 5. 2017 k doložení povolení pobytu na území České republiky, včetně upozornění, že pokud výzvě nebude vyhověno, zanikne žalobkyni posledním dnem nadepsané lhůty živnostenské oprávnění. Dále byl doložen protokol o ústním jednání ve věci předání stejnopisu platebního výměru za rok 2015, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015, potvrzení OSSZ Děčín ze dne 9. 1. 2017, že žalobkyně nemá k tomuto dni splatný nedoplatek na pojistném, přehled předpisů a plateb pro OSVČ a přehled pohledávek ke dni 9. 1. 2017. Žalobkyně též předložila kopii nájemní smlouvy uzavřené dne 23. 9. 2015 mezi Stavebním bytovým družstvem občanů Průkopník Varnsdorf jako pronajímatelem a J. K. jako nájemcem a žalobkyní jako ostatním nájemcem, a to na dobu neurčitou. K tomu žalobkyně připojila i čestné prohlášení ze dne 9. 1. 2017, ve kterém spolu s J. K. prohlásili, že spolu bydlí ve společné domácnosti. Žalobkyně pak předložila i čtyři potvrzení pojistných smluv ze dne 3. 1. 2017, ve kterých SLAVIA pojišťovna, a. s., potvrzovala, že žalobkyně s ní měla po období celkově od 31. 8. 2013 až do 29. 1. 2017 uzavřenou pojistnou smlouvu, přičemž pojistné bylo plně uhrazeno.
11. Správní orgán I. stupně poté žalobkyni zaslal vyrozumění ze dne 9. 2. 2017 o tom, že lhůtu stanovenou k odstranění vad neprodlužuje, neboť žalobkyní samotnou požadovaná lhůta již uplynula a doklad, kvůli kterému bylo o toto prodloužení žádáno, byl žalobkyní už dne 11. 1. 2017 doložen. Současně byla žalobkyně upozorněna na pokračování předmětného řízení.
12. Na základě informací poskytnutých žalobkyní správní orgán I. stupně učinil z centrálního registru obyvatel zjištění ve vztahu k pobytu J. K. jako osoby, se kterou žalobkyně sdílí domácnost – tj. společně posuzované osoby.
13. Žalobkyně poté byla dne 28. 3. 2017 vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci, kdy této možnosti dne 3. 4. 2017 také využila.
14. Dne 17. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně již shora rekapitulované rozhodnutí č. j. OAM-22933-37/DP-2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 12. 6. 2017 včasné odvolání, ke kterému připojila kopii pojistné smlouvy o komplexním zdravotním pojištění uzavřené se SLAVIA pojišťovnou, a. s., dne 30. 4. 2017 na dobu 3 měsíců, kopii „měsíčního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisu nájemného a úhrady za plnění poskytovaná s užíváním bytu od 1. 7. 2016“, kopii dokladu ze dne 28. 3. 2017 o zaplacení poplatku z komunálního odpadu, kopii fakturace za sdružení služby dodávky elektřiny za období 10. 1. 2015 až 13. 1. 2016, kopii evidenčního listu důchodového pojištění J. K. za rok 2015 a 2016 a kopii lékařské zprávy žalobkyně ze dne 5. 10. 2015 o залечení podvrtnutého levého zápěstí. Dále žalobkyně dne 16. 6. 2017 správnímu orgánu I. stupně zaslala platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 ze dne 14. 6. 2017 a potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků z téhož dne.

15. O podaném odvolání následně rozhodl žalovaný dne 23. 1. 2018 rozhodnutím č. j. MV-94690-4/SO-2017 tak, že toto zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
16. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zejména v kontextu žalobkyní tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části hodnocení přiměřenosti zásahu do jejího rodinného a soukromého života.
17. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Konkrétně pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, v němž byl vysloven závěr, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
19. Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobkyní a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti nicméně v projednávaném případě žalovaný nedostál, neboť se vůbec nezabýval odvolací námitkou žalobkyně, že prvostupňovým rozhodnutím bylo zasaženo do jejích soukromých a rodinných práv. V této souvislosti přitom žalobkyně uvedla, že na území České republiky pobývá od roku 2008. Na Ukrajině je sice vdaná, ale se svým manželem žije již 15 let v odloučení. Od jara roku 2015 pak žije se svým druhem J. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

K., občanem České republiky. Úzké vztahy má současně i s celou rodinou svého druhu, zejména s jeho matkou, synem a sestrou, s nimiž se pravidelně stýká. Víkendy pak tráví společně na chalupě. Dále žalobkyně tvrdila, že má v České republice také mnoho přátel, se kterými tráví volný čas. S ohledem na její podnikání od roku 2011 zde má i trvalé ekonomické vazby a velkou klientelu, o kterou by nechtěla přijít. Po podrobném prostudování žalobou napadeného rozhodnutí soud shledal, že žalovaný reagoval na předmětnou odvolací námitku toliko zcela obecně, když konstatoval, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když byl tento posuzován ve vztahu k důvodům zamítnutí její žádosti – tj. nedosažení minimální výše finančních prostředků potřebných pro hrazení základních životních potřeb. K tomu žalovaný doplnil, že v případě změny rozhodných okolností má žalobkyně možnost podat novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný se tedy v daném ohledu ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že zamítavé rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.

20. V tomto kontextu soud poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tudíž vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29), a tudíž bylo najisto možné, aby v dané části žalovaný pouze odkázal na závěry správního orgánu I. stupně, s nimiž se zcela ztotožnil.
21. Soud tak vzhledem k odkazu žalovaného na odůvodnění předmětné právní otázky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zaměřil svoji pozornost právě na obsah prvostupňového rozhodnutí. Zde se však stran rodinných vazeb žalobkyně konstatuje pouze to, že žalobkyně tyto na území České republiky nemá, neboť ve formuláři své žádosti uvedla, že manžel, dvě zletilé děti, otec a čtyři sourozenci žijí na území Ukrajiny, její matka zemřela, přičemž z informačního systému cizinců nevyplývá, že by žalobkyně měla nějaké rodinné vazby na území České republiky. Konstatováno též bylo, že v průběhu řízení žalobkyně uvedla, že žije ve společné domácnosti s J. K., občanem České republiky, avšak z jejich prohlášení nevyplývalo, zda se mezi nimi jedná o vztah druhu a družky. Pokud by nicméně jejich vztah nabyl trvalejšího charakteru a určité intenzity, podle správního orgánu I. stupně může žalobkyně svůj pobyt na území České republiky realizovat například v rámci přechodného pobytového režimu. Dále byly v dané souvislosti uvedeny okolnosti týkající se rodinných vazeb žalobkyně na Ukrajině, důvodu zamítnutí její žádosti, výdělečné činnosti žalobkyně v České republice, jejích přestupkových jednání, přičemž bylo též zmíněno, že učiněné rozhodnutí ve svém důsledku neznamená nemožnost jejího vstupu na území České republiky, zejména s ohledem na jisté sociokulturní vazby žalobkyně, které zde navázala.
22. Za vypořádání shora uvedené odvolací námítky, a to v celé její šíři zcela konkrétně tvrzených rodinných a sociálních vazeb žalobkyně na území České republiky (tj. zvláště ve vztahu k jejímu druhovi a jeho rodině), jak tyto byly již dříve rekapitulovány, však rozhodně nelze považovat odkaz žalovaného na argumentaci správního orgánu I. stupně týkající se toliko možné existence družského vztahu žalobkyně s J. K., občanem České republiky, resp. možnosti žalobkyně realizovat svůj pobyt na území České republiky prostřednictvím jiného pobytového režimu. Soud proto v dané části dospěl k Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto ohledu je pak možno upozornit i na jistý paradox v posouzení žalovaného, neboť ten se v části napadeného rozhodnutí týkající se nenaplnění podmínky plynoucí z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců ze strany žalobkyně ve svém odůvodnění opakovaně opíral právě o existenci společně posuzované osoby s žalobkyní (tj. jejího druha), ač naproti tomu ke konkrétní námitce žalobkyně stran nepřiměřenosti učiněného rozhodnutí s ohledem na její družský vztah v napadeném rozhodnutí jakákoliv úvaha absentuje.

23. V dané souvislosti soud zároveň odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, a ze dne 19. 6. 2016, č. j. 7 Azs 481/2018-26, z nichž se pro nyní řešenou věc přílehavě podává, že *„v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Při posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu. Z uvedeného tak plyne, že správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince. (...) Situace by nepochybně byla odlišná, pokud by ze správního spisu nevyplývaly žádné relevantní skutečnosti svědčící o možné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V nynější věci tomu tak však nebylo a bylo proto povinností stěžovatelky zkoumat a zjišťovat konkrétní rodinné a soukromé vazby žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 - 37). Jak se dále podává z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, závisí míra a intenzita poměřování uvedených zájmů na množství a kvalitě informací, které má správní orgán k dispozici. Váží-li správní orgán tyto zájmy při rozhodování o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a tohoto zákona, musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). To však neznamená, že je povinen aktivně vyhledávat podrobnosti o žadatelově soukromí (které by případně mohly převážet nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění), pokud sám žadatel neuvádí důležité informace o svém soukromém a rodinném životě“.*
24. V tomto směru je však nutné opětovně zdůraznit, že žalobkyně v rámci podaného odvolání vznesla naprosto konkrétní tvrzení o jejím soukromém a rodinném životě (popř. o nepřiměřenosti rozhodnutí s ohledem na její družský vztah), přičemž jí namítaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nebyla na první pohled nemyslitelná či zcela zdánlivá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52). Podle názoru soudu tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu ke shora označeným skutečnostem zjevně absentují konkrétní úvahy, které vedly žalovaného k závěru, že jsou tvrzení žalobkyně lichá, mylná nebo vyvrácená, resp. zde není vůbec uvedeno, proč žalovaný považoval skutečnosti takto žalobkyní předestřené za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. Soud k tomu současně připomíná, že smyslem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je doložit správnost a zákonnost postupu, jakož i vydaného rozhodnutí, neboť správní řízení má být vedeno tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla fyzické i právnické osoby k dobrovolnému plnění jejich povinností.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie a představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti rozhodnutí správního orgánu řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. žalobu ve správním soudnictví. Bylo by pak v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby se ke skutečnostem a argumentům uváděným žalobkyní shodně ve správním i soudním řízení nejprve vymezoval soud, neboť by tím nepřípustně nahrazoval činnost žalovaného. Úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je právě a pouze přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí. Věcný přezkum rozhodnutí však není možný, není-li rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno.

25. V dané části je nicméně třeba pro úplnost doplnit, že žalobkyni nelze přisvědčit v argumentaci o potřebě jejího předvolání (resp. i jejího druhá) ve věci pro zjištění jí tvrzených rodinných a soukromých vztahů. V tomto ohledu je případným odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, v němž bylo konstatováno, že *„[z]a situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (pozn. soudu – zde zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 - 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 214/2020-36).
26. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, pak *„[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být (...) dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“* V projednávané věci tak dle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (ač tato vada řízení sama o sobě nepochybně představuje důvod, pro který je ho třeba zrušit) tomu, aby se soud zabýval dalším žalobním bodem. Tímto byl nesouhlas žalobkyně s hodnocením žalovaného, že platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016 ze dne 14. 6. 2017 (doložený dne 16. 6. 2017), nebylo možno považovat za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť tento doklad byl doručen pouze v prosté kopii, nikoliv v kopii úředně ověřené či v originálu.
27. K tomu soud předně upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018-34, ve kterém byl vysloven závěr, že *„[z]ákon o pobytu cizinců neobsahuje požadavek, aby listiny prokazující splnění podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) byly předkládány v originále. (...) Požadavek na předložení příslušných listin v originále pak nelze dovozovat toliko z toho, že již správní orgán I. stupně tuto formu u dokladu prokazujícího splnění podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“*

cizinců vyžadoval. Listiny předkládané žalobcem měly charakter standardních důkazních prostředků a jejich účelem bylo prokázat splnění zákonem stanovené podmínky. Nejvyšší správní soud se zabýval přípustností předkládání kopií listin v rámci procesu dokazování v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Aps 1/2009 - 27, a to ve vztahu k dokazování prováděnému správními soudy. Odkázal na bohatou judikaturu civilních soudů, kterou shrnul tak, že „důkaz provedený fotokopií listiny hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 132 a násl. o. s. ř. I když jsou tedy originály listin obecně jako důkazní prostředek zásadně vhodnější než jejich neověřené fotokopie, nelze postup, kdy se soud spokojí s prostými fotokopii listin, prohlásit za odporující zákonu; v této souvislosti lze pouze vážit průkaznost provedeného důkazu. Poté konstatoval, že obdobné principy platí i pro řízení před soudy ve věcech správního soudnictví. Akceptují-li prosté kopie listin sloužících jako důkazní prostředky civilní i správní soudy, nevidí Nejvyšší správní soud (při absenci výslovné právní úpravy v zákoně) žádný důvod, proč by toto pravidlo nemělo platit rovněž pro řízení před správními orgány. Správní orgán je při předložení zákonem požadovaného důkazního prostředku povinen hodnotit jej jako každý jiný důkaz předložený ve správním řízení, tedy v první řadě z hlediska jeho pravosti a správnosti. Co do správnosti (pravdivosti) obsahu listiny nemůže být činěn rozdíl mezi originálem a kopií listiny a správní orgán je hodnotí zcela identickým postupem. Rozdíl oproti originálu spočívá zejména v posouzení pravosti kopie, tedy v uvěření tomu, zda listinu skutečně vydal ten, o němž je to v listině tvrzeno. Jinak řečeno, předloží-li žadatel zákonem požadovaný listinný důkaz, musí správní orgán dostatečně jasným a srozumitelným způsobem zdůvodnit, proč takový důkaz nepovažuje za průkazný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. 8 Afs 63/2008 - 75).“

28. Odmítl-li se tedy žalovaný zcela zabývat předloženým platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016 ze dne 14. 6. 2017 toliko z důvodu že jej nepovažoval za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť byl předložen v prosté kopii, aniž by žalobkyni důvodně vyzval (tj. s odůvodněním, proč považoval kopii příslušné listiny za neprůkaznou) k předložení originálu, zatížil řízení podstatnou vadou. Pro shora uvedený nesprávný postup žalovaného, tedy zjištěnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k níž došlo tím, že se žalovaný v souladu se zákonem nevypořádal s předloženým důkazním prostředkem, tudíž bylo třeba žalobkyni vyhovět i této námitce. Soud pak v dané části pouze pro úplnost upozorňuje, že se nejednalo o žalobkyní tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale o výše konstatované podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
29. Naproti tomu je ve věci nutné konstatovat, že zcela obecná tvrzení žalobkyně o porušení jejích procesních práv ve smyslu § 2, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu (resp. toliko odkazy na zákonná ustanovení), soud shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není vůbec patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Náležitostmi žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud přitom není oprávněn namísto žalobkyně jakkoliv podřazovat pod obecná tvrzení obsažená v žalobě naprosto konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. V tomto ohledu možno zmínit i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že „[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tak soud shledal žalobu za důvodnou, přičemž tak podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení výrokem I. rozsudku zrušil. Toto ustanovení zároveň soudu umožnilo rozhodnout o věci bez jednání, ačkoliv žalobkyně jednání požadovala. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně, tj. plně v souladu s nadepsanými požadavky, vypořádat všechny odvolací námitky žalobkyně (zvláště ve vztahu k jí konkrétně tvrzeným skutečnostem stran nepřiměřeného zásahu do jejího rodinného a soukromého života) s uvedením náležitých skutkových zjištění a právních úvah. Rovněž tak bude na žalovaném, aby se zákonným způsobem zabýval žalobkyní předloženým platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016 ze dne 14. 6. 2017.
31. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 228 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (tj. 3 000 Kč + 1 000 Kč) a náklady právního zastoupení žalobkyně stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je přitom plátcem DPH, a proto součást těchto nákladů tvoří rovněž tato daň podle § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 1 428 Kč (tj. 21 % DPH z nákladů právního zastoupení).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)